

ни турци, изведнѣждъ се досѣща че това е Солакътъ съ дружината си, но не изгубва присѣствие духа. Щомъ разбойниците зърнали въоружения пътникъ, нѣколцина отъ тѣхъ скочили на крака и, гудили ржка на оржието си. Първанъ забѣлѣзва опасността: прѣспокойно слиза отъ конѣтъ си и водящицъ го, оправя се право къмъ четата. Разбойниците като видѣли че пътникътъ е самъ, безгрижно оставили се да глѣдѣтъ на него. Първанъ щомъ наближилъ, отдалечъ си направилъ работливо поздравление по турски начинъ

— Отъ дѣ на кадѣ? го попиталъ громко главатаря на разбойническата чета, и що за човѣкъ си ти? — Ефендимъ, слугата ви е търговецъ, ходи по земянето си по селата, отговорилъ смиренно Първанъ, и незабавно измъкналъ пълната чанта съ тютюня и я подхвърлилъ прѣдъ Солака, който се е отличавалъ по скъпоценнитѣ си дрѣхи и оржия отъ другитѣ.

Да подхвърлишъ кисия съ тютюнь на единъ турчинъ, и то въ таково пусто мѣсто, дѣто тютюнь не се намира, това е единъ видъ високопочитание, отъ което и най-свирепия остава доволенъ. Първана поканили да сѣдне, и той вежливо се сложилъ на колѣнцѣ, доста далечъ отъ главатаря. Сѣданье на колѣнѣ е знакъ на уважение и покорностъ.

— Нѣщо питие, като *иманъ сую* (ракия) намира ли се у диеагитѣ ти? попиталъ Солакътъ.

— Най добрата, отговорилъ Първанъ, и скочилъ на единъ кракъ и минутно пълното плоскаче съ ракия, и бѣклицата съ виното се положили прѣдъ нозѣтъ на главатарьтъ — който отъ което обича, има и отъ бѣлото, има и отъ червеното, казалъ усмихнато Първанъ.